

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 476/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť S. L., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 99/2011 z 30. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2011 doručená sťažnosť S. L., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 99/2011 z 30. júna 2011.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi bola podaná žaloba o zaplatenie sumy 33 € s prísl. z dôvodu, že nezaplatil cestovné v MHD v P. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 200/2010 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť sťažovateľovi trovy konania. Na odvolanie žalobcu vo veci rozhodoval krajský súd, ktorý uznesením z 30. júna 2011 zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu 1. stupňa na ďalšie konanie. Sťažovateľ uviedol, že postup krajského súdu bol v rozpore so zákonom a porušil ním jeho základné práva, pretože pokiaľ uviedol právny názor, že bolo treba uplatnený nárok posúdiť ako majetkové právo, na ktoré sa vzťahuje ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej lehoty, pretože nejde o náhradu škody pri preprave nákladu, tento je nesprávny. Tvrdil, že krajský súd prekročil výklad právnej normy, ktorý nebol správny, preto porušil jeho základné práva, na základe čoho žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Uznesením Krajského súdu Košiciach zo dňa 30.06.2011 vedeným pod sp. zn. 3 Co/99/2011 Krajský súd v Košiciach porušil sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 prvou vetou ako aj právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.06.2011 vedené pod sp. zn. 3 Co/99/2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

S. L. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 400,13 Eur, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. K. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ súčasne požiadal o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia krajského súdu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 99/2011.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom a slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany poskytovanej ústavným súdom napokon nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale

ochrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ako to vyplýva z nesporných skutočností uvádzaných sťažovateľom, krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. To znamená, že sťažovateľ má opätovne možnosť uplatňovať všetky v sťažnosti uvedené námietky pred všeobecným súdom, teda tak pred okresným súdom, ako v prípadnom ďalšom odvolacom konaní pred krajským súdom, vrátane vyslovenia svojho právneho názoru. I naďalej teda môže trvať na vlastnom právnom názore a ten procesným spôsobom aj uplatňovať, pretože z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecných súdov zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre samotné rozhodnutie (napr. Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, I. ÚS 46/05).

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na uvedené závery zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva možnosť porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na tom základe nevyplýva ani možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2011